

ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν Π. Γ. Ρόδιον. Ἡτο πραγματικῶς σοφός· τόσες ἦσαν ἡ γνώσεις του, ἡ ἀντίληψί του, ἡ κρίσις του. Κάτι τι μεγάλο ἀπὸ τὸν ἠθικὸν ἐκεῖνο κόσμον ἤμποροῦσε νὰ βγῆ, ἂν ὁ Γεωργακόπουλος ἐλάβαινε μεγαλειότερη μόρφωσις καὶ συστηματικώτερη. Ὁφέλησε πάντοτε, ἐπειδὴ αὐτὸ εἶνε τὸ ἔργο μόνης τῆς ἀρετῆς. Ἡ μεγαλοφυΐα καὶ ὁ ἠρωϊσμός πολλές φορές εἶνε ἐπιζήμια· πολλές φορές τὸ παλληκάρι βάφει τὸ σπαθὶ στὸ αἷμα τοῦ δὲν πρέπει καὶ ἡ μεγαλοφυΐα ὑψώνει κόσμους προωρισμένους γιὰ τὴν ἀκολασία· ἀλλ' ἡ ἀρετὴ ἀνοίγει τὰ χέρια καὶ φθάνει τ' ἀστέρια.

Ὅπως ἔζησε ταπεινά, ἔτσι ἠθέλησε καὶ τὴν κηδεῖα του. Σὲ δύο λέξεις, τὰς ὁποίας εἶπε ὀλίγας στιγμὰς πρὶν πεθάνῃ σ' ἓνα του φίλου, συνοψίζεται ὅλη ἡ ἐνάρετη ζωὴ του, ὅλη του ἡ αὐταπάρνησις, ὅλο τὸ καταστάλαγμα τῶν γνώσεών του, ὅλη ἡ καρτερία τῆς ζωῆς του:—“Ὅ,τι δίνει ἡ φύσις ἔρχεται μιὰ στιγμὴ καὶ τὸ πέρνει πίσω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΩΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΑΦΡΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

ΕΙΣ ΕΛΑΦΡΟΝ

ἘΔΩ, ξέε, πάρελθε μ' ἔλαφρον τὸ βῆμα·
εἶν' ὁ τάφος ἔλαφροῦ· τὸν θανόντα τίμα,
ἀλλὰ μὴ θρηνηῆς γιατί πέρνει εἶδησιν,
ἔχει γαῖαν ἔλαφρὰν καὶ συνείδησιν.

Ἐλαφρὸς καὶ ὑπ' αὐτὴν τὴν βαρεῖαν πλᾶκα
τὸν θρηνοῦντα τοὺς νεκροὺς ὀνομάζει βλᾶκα.

Γ. Απ.